

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Στην ηρωική Μάνη. Το ιστορικό γράμμα του Μεγάλου Ναπολέοντος στους Μανιάτες. Ένας περιπάτος στα βουνά της Μάνης. Δύο αρχαία αγάλματα με... καλογερικές επιγραφές. Κεκρημμένες θσαυρικές. Η φαντασία ενός καλογέρου. Άριον ή 'Απέλλων; Ο Νάκος του Ποσειδώνος. Μία διήγησις του Μπέη της Μάνης, κτλ.

Ε'.
Σ έγγραφοι και στο προηγούμενο φύλλο, ο Δήμος Στεφανόπολις και οι σύντροφοί του, κατακουρασμένοι από τις ταλαιπωρίες και τις συγκινήσεις, ξεκουμήθηκαν, ως στις δεκά του πρώι. Την ώρα εκείνη ο Μπέης της Μάνης, συνοδευόμενος από τους τρεις γιουσι του, και μερικούς άρειμαυίους Μανιάτες, έβλεπνε τους ξένους του, τους έβλεπε μ' έγκραφισότητα και έζητησε την προς αυτόν έπιστολή του Μεγάλου Ναπολέοντος. Ο Δήμος Στεφανόπολις του έδωσε την έπιστολή, ή οποία ήταν γραμμένη σε Γαλλική γλώσσα. Ίδου ή πιστή της μετάφρασις του ιστορικού αυτού έγγραφου:

«Ο αρχιστάτηρος του κατά Ίταλιαν στρατού προς τόν άρχον του ελευθερου λαου της Μάνης:

«Πολίτα!

«Έλαθον εκ Τεργεστής έπιστολήν σας, διά της οποίας μου εκφράζεται την επιθυμίαν να φανήτε χρήσιμος εις την Γαλλικήν Δημοκρατίαν, δεχόμενος τά πλοία της εις τους λιμένας σας. Θέλω να πιστεύω ότι θα ηγηρήσεται την υπόσχεσίν σας με την πίσιν ή οποία άφορρεί εις ένα άπογόνον τών Σπαρτιατών. Η Γαλλική Δημοκρατία δεν θα φανή καθόλου άχάρητος προς τό Έθνος σας. Όσον άφορά έμέ, θα δεχθώ εύχαρίστως πάντα έχοζόμενον εκ μέρους σας, και εύχμαιν θεούμις να ίδω βασιλεύονσαν πληρη άνοιαν μεταξύ δυο λαών εξ ίσου φίλων της Έλευθερίας.

«Συνιστώ προς Υμάς τούς κοιμιστάς της παρουσίας έπιστολής, όστινες έπίσης εινε άπογόνου τών Σπαρτιατών. Δύνασθε να ημιστευθήτε προς αυτούς τά σχέδιά σας. Αν έως τώρα δεν έκαμαν μεγάλα πράγματα, εινε διότι δεν ερέθισαν επί μεγάλου θεάτρον δράσας.

Μετ' αδελφικών χειρουργιών ύπογεγραμμένος ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ»

Ο Δήμος Στεφανόπολις μετάφρασαν εύθις Έλληνιστί στους παριστανέους τό γράμμα αυτό του Ναπολέοντος, ό οποίος την έποχή εκείνη έθεωρείτο στην Ευρώπη ήρωα και στη Μάνη ήρωος. Ο νεότερος από τους γιουσι του Μπέη ρώτησε τότε:

— Πατέρα, από που κατάγεται ο Βοναπαρτής αυτός, που ή φήμη του έγέμισε όλον τον κόσμο; Εινε Έλληνας;

Ο Δήμος Στεφανόπολις ανέλαβε να ικανοποιή την περιέργειαν του νεαρού Μανιάτη και του είπε:

— Όπως οι εταί μου πρόνοιον, έτσι και μια άλλη Μανιάτιχη οικογένεια, οι Καλόγεροι, μετρηστέσαν, στα παλιά χρόνια, στην Κορσική και μετάφρασαν τ' όνομά τους σε Β ο ν α π ά ρ τ η ς. Ατ' αυτούς κατάγεται ο αρχιστάτηρος μας, ό οποίος εινε Αθηναίος κατά την πολιτική βαθμίαν, Σπαρτιάτης κατά την άνδρεία, Θηβαίος κατά την στρατηγική, πρό παντός όμως εινε φιλέλληλον!

Τι μεγάλα νέα σήμερα για τη Μάνη... φωνάζε τότε ο Μπέης. Απειταμήνουν του Ναπολέοντος Βοναπαρτή στη Μάνη! Τα γινώσκω του Ιονίου ύπό τους Γάλλους... Δούλον, όταν ίδιθε τόν Έλευθερωτή της Ίταλίας, να τον ήπτε ότι οι Μανιάτες πεμμένον τό κενερόμα τό στά παλάια αυτά, για να όρθισον εναντίον των τερράνων των, που τετρακόσια χρόνια τούρα βασανίζουν την Έλλάδα! Πέστε του ότι οι άπογόνου τών Σπαρτιατών πεμμένον τόν αρχιστάτηρο τών Γάλλων για την άπελευθέρωσι της Ανατολής...

Έπαινον στο θέμα αυτό ο Στεφανόπολις και ο Μπέης της Μάνης ειλαν πολλά. Έπειτα, αφού ήσαν τόν καιρέ τους, έβγαλαν έξω, σε μαζονο περίπατο. Οι Έλληνες περιηγηταί έθαμιασαν τό μεγαλειό της φάσεως, την άνωριτητα τών βουνών, τους ιδιομορφίσιους Μανιάτικους λόφους κτλ. Σε μια στιγμή, ο Μπέης είπε:

— Ας προσοχησούμε άλ' αυτό τό μονοπάτι να ίδιθε κάτι αξιομη περιεργότερο.

Επροσώρησαν και σε μια καμψη του βοιουού βρέθησαν έξαρνη μπροστά στα έρείκια ενός άρχαίου Έλληνικού ναού, κοντά στη θάλασσα. Κατάληξι τους έβαναν ιδίως δύο θαυμάσια αγάλματα, έ-

ξαιρετικής τέχνης, που διατηρούντο σόα, επάνου στα ψηλά βάθρα τους. Το ένα παριστανε νέον άνδρα, πιθανώς τόν 'Απόλλωνα, ο οποίος καθισμένος σε άνάβαθρο, έπαίξε τη λύρα του.

Τό δευτερο αγάλμα παριστανε την Κυνηγέτιδα 'Αρτέμιδα, όρθια, με τό τόξο στο ένα χέρι, τό βέλος στο άλλο και ένα σκυλί κυνηγητικό πλάγι της. Τα δύο αγάλματα, από έλεκτρο μάρμαρο, βρίσκονταν άντικριστά τό ένα στο άλλο, μέσα στο γραμικό εκείνου τοπίο. Ο Δήμος Στεφανόπολις εστάθηκε πρώτα στο αγάλμα της θεάς. Δεν του έβρινε καμιά αμφιβολία ότι ήταν της 'Αρτέμιδος. Όλοι άλλωστε, οι άρχαίοι Έλληνες περιηγηταί άναφέρουν ότι τά γίγρω από τό Γαίναγο μέρη ήταν άιμερμένην στη θεά του κυνηγιου, με λακτρούς ναούς και θνασιστήρια, που έφταναν ως τό γαλά.

Γιά τό άνδρικό αγάλμα όμως ο σοφός Στεφανόπολις εξέφρασε αμφιβολίες. Κατ' άρχάς έπίστευσε ότι παριστανε τόν Άρίωνα. Πράγματι, ο 'Ηρόδοτος άναφέρει ότι ο διάσημος αυτός ιουνακός και ποιητής, έπειτα από μια καλλιτεχνική περιηρία του στην Ίταλία, όπου τον έλάττωσε, έτόρριξε στην πατρίδα του Μήθωνα, επί πλοίου Κορινθιακού. Οι ναύτες όμως για να πάρουν τό ζώματά του, όθρησαν να τον σκοτώσουν. Ο Άρίων, κρατώντας τη λύρα στα χέρια επρόχρησε να έπεσε στη θάλασσα. Ένα δελφίν του έπιασε στη ράχη του και τόν έβγαλε από τό Γαίναγο. Ίσως λοιπόν, εσκέψθη ο Στεφανόπολις, τόν Άρίωνα να παριστανε τό αγάλμα. Έπειτα όμως διηγήθηκε ότι σε άλλους άρχαίους ναούς έπληχε απέναντι του αγάλματος της 'Αρτέμιδος, τό αγάλμα του ιουνηγέτου 'Απόλλωνος και έτσι εδίδαξε να τη ποιός εκ τών δύο ήταν ο μαρμαρινος έρμωος.

Ότι έκανε εντύπωση στο Στεφανόπολις ήταν ή επιγραφή τών δύο Έλληνικών αγάλματων. Έβάλωναν κυριολεκτικώς τό κεφάλι του. Στο βάθρο του άντρικού αγάλματος εδιδάσκον σκαλισμένη την ακόλουθη επιγραφή (τιμωμένης της ορθογραφίας):

Άργαδία σου, και άργαδία σου Κκάδος εδω κύταιτε.

Στό αγάλμα της γυναικός ή επιγραφή έέλεγε:

Άργαδία ως τό φέγγαρο, και εδω μάλαμα και λογαρο.

Ο Μπέης της Μάνης ανέλαβε τότε να του εξηγήση τί σιμβαίνει:

— Η επιγραφή αυτή δεν εινε άρχαίος, εινε. Τα λόγια τους εινε της κοινής Έλληνικής γλώσσης... Υπόχρη εδω μια παράδοσις, κατά την όποιαν, πρό διακοσίων έτών, ένας καλόγηρος Μωραΐτης έβρισε τις επιγραφές που έπληχαν στα βάθρα των αγάλματων και σκόλισε τις επιγραφές που βλέπετε τώρα. Θέλει δε να πη μ' αυτές ότι εδω βρισκεται κρημμένος θνασινός κφάλμα και λογαριον.

— Και γιατί δεν κάνετε άνασκαφές, να τόν βρήτε τό θνασινό αυτό;

— Έβαναν, σε διάφορες εποχές, άλλ' ο θνασινός αυτός φαίνεται ότι έπληχε μόνο στη φαντασία του καλογέρου. Δεν βρέθηκε ποτέ τίποτα άλλο παρά άρχαίοτητα...

Τό τη θεά αυτή ο Μπέης της Μάνης και οι έξουοι του επροσώρησαν και άνέβησαν σ' ένα λόφο. Θέμα μεγαλοπολέπ παρουσιάζεσθε τότε στα μάτια τους. Στο διάστημα που χωρίζε τό Γαίναγο από τόν Ταίγετο, ειλαν έξαρνα τά έρείκια του ναού του Ποσειδώνος να σκαγαφαιρόνται επάνου στο γαλά.

Το βάθος του ούρανού, και στάθρασαν σιωπηλοί, μαγεμένοι από την υποβλητικότητα του θεάματος...

Μετά τόν όραιο αυτό περίπατο, εγέρισαν στον Πύργο, όπου παρεκόθησαν σε γεύμα. Μαζ' με τ' άλλα φαγητά, ο Μπέης τους παρέθεσε και δύο ιδιαίτερα γαμά τόποτυ. Κοινομό κρέμας καπνιστό, τό λεγόμενο στη Μάνη σ ι γ ζ λ ι ν ο, καθώς και όρντια παστά, με πλάφι, που τά βριζαν νοστιμότατα.

Γιά τμή τους διέταξε ν' άνοχη ή έπίσης ένα βαρελάκι με παλιό κρασί. Και τότε ο Δήμος Στεφανόπολις έθλησε να μνήη τα καθέκαστα της τελεινταίας πολιτικής μεταβολής που εινε γίνει στη Μάνη.

— Πώς, ρώτησε τόν Μπέη, δεχτήκατε ν' άναχωρησείτε, έστο και φαινομενικώς μόνον, κηριό σας τό Σουλτάνο της Κωνσταντινουπό-

Τό αγάλμα της 'Αρτέμιδος (Είκαίν απ' τό βιβλίον του Στεφανόπολι)

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΠΟΤΕ ΤΡΩΓΕΤΑΙ ΒΥΧΑΡΙΣΤΑ ΕΝΔΣ... ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Κάποιος ξένος περιηγητής, ο οποίος εφέστηρεν έχοτάως από ένα ταξίδι του στο έσπερικό της 'Αφρικής, διαγίγεται το έξης αξιοπερίεργο περιστατικό:

Σε μια από τις περιηγήσεις του, που έκανε στα επικίνδυνα έξκινα μέρη, έτυχε να πέση στα χέρια μερικών ζανθάλων, οι οποίοι τον έδεσαν και τον έφεραν στον άρχηγό της φυλής, γιά να τον προσφέρουν ως ένα έλεκτό και σπάνιο... έδεσμα!

Έκείνος όμως, παρά τις προσβολές των άφοσιωμένων του ύπηκόων, μόλις είδε το λεικό έκανε ένα μοραφοικό άποτροφή; και διέταξε να τον άφρισουν άμεσώς έλευθερο.

Ο διστυχής περιηγητής, βλέποντας τον έαυτό του έτσι ξαφνικά έλευθερο, δεν ήξερε πώς να έξηγηση την ανέλπιστα αυτή τύχη του. Την έξηγησι όμως την άκουσε έστατά από λίγο, άπ' το στόμα του ίδιου του άρχηγού:

— Μονάχα μιά φορά, του είπε, έφαγα κρέας λεικού, ενός ίερα ποσάτου λαχρού σαν ζανθόν... 'Αλλά τόσο πολύ το ήδησα, ώστε άπομάσησα να μην ζανθώμαι άπ' αυτό...

— Η άπόφρασι σας αυτή, του άπάντησε ο περιηγητής, είνε μιά λαιωτή άπόδειξι των φιλανθρωπών ασθμάτων σας...

— Όχι, δεν πρόκειται περί φιλανθρωπίας, άπάντησε ο άρχηγός των άγρίων. Πρόκειται περί της καλής συνήθειας που έχετε όλοι σας: οι λεικοί να καντζέρτε και από την όποια το κρέας σας άποτά μιά άσχημη μωροδιά που μάς άφραξι κάθε όρεξι.

Ο άρχηγός των άγρίων έστατίσθη λίγο σλλογισμένος κι έπειτα έξακολούθησε:

— 'Αλήθεια, είνε ζώμα να καταστρέφετε με το κάπνιαση την τόσο όμοια και γευστική σάσα σας. Πές το αυτό και στους άλλους άδελφούς σας τους λεικούς και σίστηρέ τους να έγκαταλείφουν αυτή την κακή συνήθεια που μάς άναγκάζει, πολλές φορές, να στεροφώμεθα μιά τόσο θεσπτική τροφι... Γιατί, τί τα θέλετε, δεν τρώγεστε, δεν τρώγεστε καθόλου μιά και καντζέρτε. Αυτό δε είνε τρομερό!...

Ο περιηγητής σημείωνσε, κατ' ανάγκην, πώς ο άνθρωποκόρος άρχηγός είχε δίκιο, κι από τότε κάπνιζε διπλάσια...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Στη Νορβηγία, όταν θέλουν να βρούν ζανέναν πνιγμένο, περιφέρουν στον τόπο του δυστυχήματος έναν πετεινό, ο οποίος πιστεύουν ότι θα λάληση, μόλις φτάσουν στο μέρος όπου βρισκεται ο πνιγμένος.

— Ένας γλωσσολόγος ύποστηρίζει ότι μέσα σε 200 λέξεις της Γαλλικής γλώσσης ή 13 είνε περιττές και μποροΰσαν να λείψουν.

λέος; Σεις να δεχθήτε ύποτέλεια; "Όταν το πρωτακόβιασε, στην Ερώτη, μάς είνε άπύστετα.

— Σωστά είπατε, άπάντησε ο Μπέης. Φ α ι ν ο μ ε ν ι κ ω ς μόνον. Έμεις δοΰμε των Τουρκών; "Όχι, ποτέ οι Μανιάτες δεν έδχθησαν ούτε θα δεχθούν άγέντη στο κεφάλι τους! Ποτέ δεν έπαυσε να κυβερνίμε εμείς οι ίδιοι τον τόπο μας. Τούτος δεν έπάτησε, ούτε θα πατήση έδδι, παρά όταν το έπιτρέψουμε εμείς...

'Αλήθεια είνε ότι, από λίγον καιρό τώρα, πληρώνουμε κάποιον φόρο στην 'Υψηλή Πύλη, άλλ' είνε φόρος άσημάτως και τον πληρώνουμε θεληματικά... Μάθετε όμως ότι την ύποχρέωσι αυτή μάς την επέβαλαν ενδυσιατικώς, όχι με τον πόλεμο, αλλά με την λαουερία και την έπισοχία, τα σηνηθόμενα όπλα της τυραννίας. Άκοΰστε πώς έγινε το δοματικό αυτό γεγονός:

«Λίγον καιρό μετά την άτυχη είνεχι έγκατορεία των Ρώσων στη Μάνη, ο ναύαρχος Χαράν Πασάς έφερε το στόλο του στην Πελοπόννησο, τάχα γιά να κάνη άποβάσεις και να διώξη τους 'Αλθανούς, οι οποίοι ήσαν καταλημμενισμοί της χώρα και λογιάζαν να έγκατασταθούν στο Μοριά μιά πάντα. Άκού ο Χαράν Πασάς, έκτελλον τη διαταγή της 'Υψηλής Πύλης, τους έδιωξε από το Μοριά, κ ανεφρόθηκε έξωγα στα λιμάνια μας, ως φίλος της Μάνης, όπως έλεγε, και γιά να μάς εγκαταστήση τάχα γιά τις ύποχρέσεις που του προσφέρουμε εναντίον των 'Αλθανών... Αυτό μάς είνε την πρώτη μέρα. Την άλλη έκάλεσε σε δείπνο τους έπισμηότερους της Μάνης γιά να φανή έτσι στενοτέρως ο δεσμός της φιλίας μας με το Σουλτάνο. Το δείπνο αυτό, που γίνθη στη ναυαρχίδα, πήρε άταίσο τέλος γιά τους Μανιάτες καλεσμένους. Μακάρι να μη πήγαινε κανένας στην πρόσκλησι του άπιστου 'Οθωμανού...

Την συνέχεια της τραγικής αυτής ιστορίας και των περιπετειών των 'Ελλήνων περιηγητών, θα τα διηγηθώμε στο άλλο φύλλο.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άνακοιδής της κ. Μελοπεινής Κολυβά. Κόντρα στην τύχη. Οι φρέσι του Ταβουλάρη. Ο θριαμβός της. Ένα έργο του κ. Γ. Πάπ. Αι «'Αθηναί»... δρμα 24στηλο!... Ο κ. Σουλζούμης ως φοιτητής. Το λάθος του γκαρσονιού. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η κ. Μελοπεινή Κολυβά, ή γνωστή σιματιάς ήθοσός, τόσο πολύ πολεμήθησε άλλοτε από την τύχη της, ώστε μια φορά αναγκάστηκε να φωνάξη, όπως κάποιος ίπότης των Μεσαιωνικών χρόνων:

— 'Α! Τύχη, τύχη! Αίωνα κόντρα και άν μου πάς, τον δρόμο μου δεν θα μου τον κόρη;!

Της σιματιάθος καλλιτέχνιδος άλλοτε της έπαυσε το πόδι της αλάνο στη σιμηή, άλλοτε της έφεραη στη θάλασσα όλες ή τουαλέτες της, άξιας χιλιάδων φρολοειμων δραχμών.

Μολαταΰτα δεν άτελιζότανε. Λιγότες να σπουδάση στην Ερώτη, αλλά δεν είχε τα μέσα.

— Άφου δεν έζη τα μέσα να σπουδάσω άλλως, είνε, θα σπουδάσω άπως ξέρω εγώ.

Και τί έκανε;

Τους καλύτερους χορούς τους δίδάχτηκε από τις μεγάλες χορευτήρες του κινηματογράφου, που τις έβλεπε στις ταινίες, ή όπως έπροβάλλοντο στις 'Αθήνας.

Τα πρώτα γεωλογήματα της φωνής της και τους πρώτους λαογεγισμούς τους έμαθε επίσης από μεγάλες καλλιτέχνιδες του τραγουδιού που ήρχοντο στην 'Αθήνα. "Ότι έβλεπε στους κινηματογράφους, ό,τι άκουε στο θέατρο, το έπαρνούετανε στο σπίτι της. Έτσι έδιδάσκητο και εμάνθανε διαρκώς. Τόσο δε πνευματικώς και κοραϊόταν, ώστε μιά μέρα, ό μαζωίτης Ταβουλάρης είνε βέλωντής την ν' ανωνίεζα να μάθη ένα χορό:

— 'Ω! Το νάνωμο! 'Αυτή θα έξηγησή άπύνο στη σιμηή!...

Και πράγματι στις πρόδες της «Μανιέλι Νιτούς» τόσο κοραϊότηκε ή καλλιτέχνις, ώστε άφορστήσε και έπεσε στο κρεβάτι.

— Πάει ή Κολυβίτσα, είναν όλοι όταν το έμαθαν. 'Αλλά ή Κολυβίτσα φειδε μιά άόμοια φορά τη γροιά της, στην κακή της τύχη, και όταν ήθελε ή ήμέρα της κοραϊόσσεως της «Μανιέλι Νιτούς» σιμώθηκε και έπαυσε με 40 δολ. μόν λιρετό, με άδιάδοχη σειρά λιποθυμιών.

Τότε αναγκάστηκε να επέμει ο γαστρός.

— Θέλει ν' αυτοκτονήση, κοραϊοί μου, της είνε.

— Θέλω να θριαμβέσω! 'Απάντησε ή καλλιτέχνις.

Και το κατοόρωσε. Έθριάμβωσε!...

Ο κ. Πάπ, λίγο πριν βγάλει τις «'Αθήνας», έγραψε ένα έργο μαζί με τον κ. Λάσκαρη, το «Πικ. Νικ», και έστια ένα έντελλό διο το, του «Ερασιπέγνας της Ζωής», το οποίο παίχτηκε στο Βασιλό Θεατρο, και το οποίο ο ίδιος έχαροατήθηκε ως έξη:

— Η πρώτη πράξι άποστούνησι, ή δεύτερη άποστηνή, ή τρίτη κακοτύχημα!...

— Έπειτα έξέδωσε τις «'Αθήνας», διά τις όποιες έλεγε, όταν τον φωτοΰσαν άν ζανταίνεσε σε τίποτε φιλολόγο;

— Ναι, γράφω τόρα πάς... 'Αθήνας. Λόγια με 24 στήλες, καθ' έκάστην!...

Στις 'Αθήνας έγραψε ο κ. Πάπ και την περίφημη σατιρική στήλη, από τον τίτλο «Παράση Ζωή».

Ένω όμως διαβάσαν τόσο ή στήλη αυτή, την έκοψε ξαφνικά, μετά την άρξι του Βενιζέλου στην 'Αθήνα.

— Γιατί δεν γράφει πιά την «Παράση Ζωή» τον φώτισαν.

— Την παράση Ζωή, άπάντησε ο Πάπ, την... κάπνι τόρα ο Βενιζέλος!...

Θα ένεθωσάντα βέβαια όλοι οι παλαιοί 'Αθηναίοι τον ιδιοκαρην έκείνον φοιτητή των παλιών καιρών καιρών, τον Εστάδιο Ζουλόμ, ο οποίος έσορήσε πολλές φορές το Πανεπιστήμιο, γιά διάφορα ζητήματα, τα όποια έθεσορόντο έθνηγα την έποχη εκείνη.

Ο Ζουλόμης όταν ήταν φοιτητής, έμεινε στο ξενοδοχείο ο «'Ηλιος», στα Χουστία, που ήταν τότε πάνω από το κερνεϊό το «Κέντρο».

Την πρώτη ήμέρα που έγκαταστάθη στο ξενοδοχείο αυτό ο Ζουλόμης, έδωσε έντολή στο γκαρσον να τον ξηνηγή τακτικά στις τσισσές.

Προϊ-προϊ λοιπόν την άλλη μέρα, πήγε το γκαρσον να άρξισ να χρεαή δονατά την λόρτα του δονατιού του. 'Ο Ζουλόμης σιμώθηκε θυμοειμώς, άνοιξε την λόρτα και εώτισε το γκαρσον:

— Τι χρεαΰς εΰι; Τι θέλει;!

— Μιά δεν μου είναι να σας ξηνησω στις τέσσερες, νύμφο φοιτητή;!

— Ναι, αλλά στις 4 το... άπόγευμα, βλάκα!...

Ο κ. Ζουλόμης είνε τόρα σιμολαιογράφος στη Λόρια, άγαμήςτος στην πόλι, πάντοτε άνοητόκαρδος και πάντοτε νεάζων.

